

Årsberetning 2023

SØNDERSKOVHJEMMET

Bestyrelsen:

Formand landmand Arne Høegh
Næstformand sognepræst Søren Winther Nielsen
Biskop Marianne Gaarden
Jurist Helle Samson
Tom Serholt
Hanne Kowalczyk
Tine Riel Frederiksen (medarbejder repræsentant)

Adresse: Skovstræde 7, 4891 Toreby L
Telefon: 5486 9054
Mail: mail@sonderskovhjemmet.dk
Hjemmeside: www.sonderskovhjemmet.dk

Gaver modtages med tak

Ønsker du at give en gave til Sønderskovhjemmet, så kontakt os på telefon 5486 9054 eller mail cmc@sonderskovhjemmet.dk

Enhver gave glæder os meget og bruges med tanke på at gøre dagligdagen mere indholdsrig og værdig for mændene.

Vi siger på forhånd tak for hver en donation.

Formandens ord

Af Arne Høegh, bestyrelsesformand

De sidste mange års debat om nyt tag på den gamle grisestald er slut. Det nye tag er færdigt, og nyt kapitel er startet inde i staldbygningen. Idet beboerne sammen med personalet er gået i gang med at indrette nye arbejdsstationer i en del af bygningen. Galleriet er nedlagt, og bygningen kommer fremadrettet til at være samlingssted for alle, der arbejder på værkstederne.

Den tidligere forstanderbolig har i mange år kun været delvis udnyttet, men nu er hele 1. salen omdannet til et superlækkert møde/konference rum.

På personalesiden er der de senere år sket en markant udvidelse. I dag er der ansat 23 personer med vidt forskellige kompetencer, som står klar at hjælpe folk med forskellige diagnoser og misbrug videre i deres liv. I løbet af et år bliver omkring 80 personer indskrevet i kortere

eller længere tid. Ca. halvdelen kommer videre i en eller anden form for egen bolig, nogle videre til andre forsorgshjem eller tilbud.

Der skal fra bestyrelsens side lyde en stor tak til forstander og personale for deres store arbejdsindsats.

Nyt ansigt i bestyrelsen. Tidligere forstander for Sofie Rifbjerg efterskole Dorte Bondo har afløst Vagn Aage Nielsen i bestyrelsen. Vi byder Dorte velkommen og ser frem til et godt samarbejde.

Tak til alle bidrag store som små. Tak til alle vennerne af hjemmet for opbakning i årets løb. Bidragene gør at vi er i stand til at lave nogle spændende ting, såsom foredrag og ture rundt i landet.

Intet er evigt - undtagen forandring

Af Carsten Henningsen, forstander Sønderskovhjemmet

Siden starten i 1918 er Sønderskovhjemmet løbende vokset og har udviklet sig til en moderne institution. Som Fru Neergaard er citeret for ”intet er evigt – undtagen forandring”. 2023 var ingen undtagelse. Skønt meget ligner sig selv, bød året på små og store forandringer på Sønderskovhjemmet.

Den mest synlige forandring er, at vi har fået lagt nyt tag på staldbygningen. Stalden blev opført i 1934 og efter små 90 år kunne det gamle tag snart ikke mere. I april startede det store arbejde og i august var håndværkerne færdige. Vi kan nu glæde os over det flotteste nye tegtag som kan holde de næste 100 år.

Det at være en moderne institution, kræver tidssvarende faciliteter. På begge sider af gårdspladsen er vi i fuld gang med at indrette os, så vi er klar til fremtidens udfordringer. I den gamle forstanderbolig har vi fået lavet mødelokale samt nye kontorarbejdspladser. Vores egen dygtige vicevært har sammen med mændene stået

for istandsættelsen. I den gamle staldbygning er vi i fuld gang med at lave nyt værksted. Det gamle galleri er blevet lavet om, så det rummer pausefaciliteter for mændene i beskæftigelsen samt kontorer for værksteds-personale og vicevært.

På Sønderskovhjemmet mærker vi, at de mænd, der kommer hertil, har mindre arbejdsevne end tidligere. Det er en udvikling, som mærkes i hele socialområdet. De mennesker som vi hjælper, har flere og mere komplekse problemstillinger end tidligere. Vi har derfor valgt at skære ned på den mængde brænde, vi producerer. Selvom efterspørgslen er stor, må vi erkende, at mændene ikke magter den samme mængde arbejde som tidligere. Vi har ligeledes skåret ned på vores dyrehold og 2023 var første gang i mange år, at der ikke var grise på Sønderskovhjemmet. Men heldigvis handler vores beskæftigelse om meget andet end produktion. Det handler i høj grad om fællesskaber – om at være en del

af noget. Der bliver fortsat arbejdet med stort og småt på Sønderskovhjemmet og vores fælles motto vil altid være ”hjælps ad”. Mændene byder fortsat ind med deres hjælp efter bedste evne.

Selvom der er forandringer, var meget også som det plejer at være på Sønderskovhjemmet. Solen skinnede på årets sommerfest, hvor et par hundrede mennesker besøgte hjemmet. Mathilde Falch spillede og fortalte, hjemmet bød på kaffe og kage og mange tog sig tid til at kigge rundt i have og værksteder.

Der har været arrangeret ferieture for beboerne. I 2023 var der tur til Bornholm og Ærø.

Der har været vandre/shellerture på Møn og i Sverige. Der har været arrangeret mange endagsture: Bakken, Knuthenborg, Roskilde dyrskue, Krokodille Zoo, Cirkus Nemo, Middelaldercenter mm.

Vi har haft utallige ture til skov og strand og mange aftener har der været hygge ved bålpladsen.

Årets blåtur gik til Nakskov Fjord. Turen gik med postbåden rundt i fjorden og efterfølgende var der spisning på Restaurant Fjorden. På trods af det regnfulde vejr havde alle en god dag. Højtiderne er traditionen tro blevet fejret med hygge og god mad.

Der skal her lyde en stor tak for alle de donationer som Sønderskovhjemmet har modtaget gennem året. Det er takket være dem, at vi har mulighed for at gøre noget ekstra for mændene.

Der skal også her lyde en stor tak til personalet for deres store indsats gennem året. I fællesskab har vi mødt udfordringerne og har gjort en stor forskel for de mænd, som er kommet vores vej forbi.

Uden dygtige medarbejdere var der intet Sønderskovhjem. Vi ser alle frem til 2024, hvor vi fortsætter med at udvikle og forandre, men fortsat er et hjem for dem som intet hjem har.

Jeg søgte i 64 år, før jeg fandt mig selv

Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet

I 1992 var jeg udsendt til det tidligere Jugoslavien. Der var borgerkrig, men jeg var ikke udsendt som soldat, men havde ansvaret for at vores lastbiler blev serviceret og vedligeholdt. Selvom jeg ikke var i egentlige kampzoner, var der alligevel en hændelse, som satte sig meget stærkt i mig.

På et tidspunkt kom vi til en lille landsby. Kirken i byen var blevet ramt af et missil og der var et stort hul i taget. Jeg gik ind i kirken og så, at der var faldet et krusefiks ned, som lå i et hjørne, lige det hjørne hvor solens stråler trængte sig ind gennem hullet i taget. Det var et nærmest religiøst øjeblik at se Jesus på korset oplyst af rummets

eneste solstråle. Dengang var det ikke noget som jeg tolkede videre på, men i dag kan jeg ikke lade være med at tænke det som en vending i mit liv, på trods af der stadig var mange sten på vejen frem til, hvor jeg er nu. Jeg blev født i 1959 i en almindelig familie. Min storebror er 3 år ældre end mig. Det eneste lidt usædvanlige var, at min far var sømand og derfor ofte væk hjemmefra, men da mor klarede tingene i hjemmet, var det ikke ved min fødsel den store udfordring, tænkte jeg. Mit liv skulle dog hurtigt forandre sig, for da jeg er 3 måneder, vælger min mor desværre at tage sit eget liv. Dengang var jeg alt for lille til at forstå det, men i dag tænker jeg, at hun formentlig har haft en fødselspsykose som ingen dengang var opmærksomme på.

Det betød, at min bror og jeg måtte på børnehjem. Jeg husker ikke så meget om livet på børnehjemmet, men jeg husker, da vi efter 1 år skulle flytte hjem til far igen, han havde fundet en ny kone, men min bror ville ikke med tilbage. Det har formentlig gjort meget ved mig, at jeg ikke alene mistede min mor men nu også min bror, som i de første år havde været min trygge base.

Min far og hans nye kone får 4 børn, som er mine halv søskende. Jeg husker nogle gange, at min stedmor sagde til min far, at han skulle tage sig af mig, underforstået at hun ikke havde overskud til andre end sine egne børn. Jeg var nok ikke det letteste barn at tage sig af, for jeg var meget urolig, havde koncentrationsvanskeligheder, var udadreagerende og generelt var svær at håndtere. Der skulle hele tiden ske noget og det betød også, at man ikke kunne håndtere mig i en almindelig klasse, jeg kom derfor i obklassen som det hed den gang. Der hørte jeg dog ikke hjemme, da jeg ikke havde nogle indlæringsvanskeligheder. Det lykkedes over de første skoleår at få mig tilbage, så jeg var delvist i min almindelige klasse og delvist i obklassen. Generelt husker jeg skoletiden, som meget vanskelig. Først da jeg i 9. klasse kom på efterskole, kom der gang i indlæringen. På efterskolen var der stor elevinddragelse og frihed under ansvar, samt tydelige rammer og struktur. Hvis man smadrede en dør, så blev man ikke smidt ud, men i stedet måtte man hjælpe med at udbedre skaderne. Det var nogle gode år for mig, som jeg husker det.

Derefter kommer jeg i gang med at køre lastbil og flytte sammen med min kæreste og vi får 2 børn sammen i begyndelsen af 80'erne. Jeg er præget af min opvækst og føler mig meget rodløs, ligesom jeg er fraværende og hellere ikke god til at udtrykke mine følelser, så det ender med, at hun sammen med børnene forlader mig og i den sammenhæng fortæller, at hun ikke føler sig set i forholdet. Hun har ret, for mine indre følelser og uro bevirker, at jeg ikke er i stand til at skabe relationer. Skilsmissen bliver endnu en oplevelse af svigt og tab i mit liv.

Jeg er i forskellige forhold, men uden det betyder det helt store for mig, bortset fra at jeg i 1990 får mit 3. barn Sofie. I 1992 bliver jeg så udsendt til Jugoslavien. Det er i forbindelse med denne udsendelse, at jeg første gang stifter bekendtskab med piller og stoffer. Jeg har tidligere drukket en del alkohol, men ikke følt mig som alkoholist, for jeg har altid været i stand til at køre lastbil uden at miste mit kørekort.

Efter udsendelsen, hvor både mit alkoholforbrug er tiltaget og jeg har introduceret andet misbrug, begynder mit liv for alvor at blive vanskeligt at holde sammen på. Samtidig skal jeg passe min datter, da hendes mor er død fra os og vi derfor er alene. Det ender med, at min datter flytter til sine morforældre og min deroute tager til.

En dag i 2011 kører jeg i en stjålet bil fra Nordsjælland til Holbæk. Jeg kan huske jeg kører hjemmefra, men derefter husker jeg ingenting. Først flere uger efter kommer jeg til mig selv og er på daværende tidspunkt indlagt på psykiatrisk hospital. Det viser sig, at jeg har kørt helt uforsvarligt og mange har anmeldt mig. Til sidst stopper politiet mig og jeg bliver indlagt, men alt det er helt væk for mig. Efter indlæggelsen kommer jeg på forsorgshjem, herfra bliver jeg hjulpet til en lille lejlighed i Helsingør. Jeg er på ingen måde i stand til at tage vare på mit liv, som efterhånden er båret af kaos, misbrug, lettere kriminalitet og manglende følelse af mig selv. Det er som om jeg sejler på en flod på et stykke tømmer og bare bliver båret med og jeg kan hverken stoppe op eller skifte retning. For at have råd til at bo i lejligheden er der flere venner som kommer og bor der og overnatter der. Det er et stort rod, men jeg havde brug for de penge, de

kunne betale. Jeg finder sammen med en ny kvinde, som ligesom jeg har et stort forbrug af stoffer og alkohol, og vi synker langsomt længere og længere ned i et stort sort hul. Jeg kan slet ikke føle mig selv og jeg er ikke i stand til at udvise følelser for andre. Kontakten med mine børn er meget sporadisk og det er tydeligt, at de ikke kan bruge mig til noget som far. Min far forsøger at hjælpe mig, men han forstår hellere ikke, at det ikke er misbruget, det er mit hovedproblem, men problemet er, at jeg slet ikke kan mærke mig selv, ikke kan finde mening med mit liv. Min egen oplevelse af mig selv er, at jeg er en garvet alkoholiker og en skidt fyr.

I en længere periode bor jeg på gaden og her opsøges jeg af gadejuristen Anne, det bliver det første vende-punkt i mit liv. Hun hjælper mig til afvænningsbehandling i 2021 og det er første gang i mange år, at jeg begynder at mærke mig selv. Det jeg ser, er jeg ikke stolt af. Jeg er flov over den måde som jeg har behandlet mennesker omkring mig på og samtidig kan jeg ikke rigtig se, hvordan jeg kan ændre noget. Det er første gang, jeg mærker den tomhed, som siden har været en stor del af mit liv. Jeg har flere tilbagefald, men har nu for første gang fået følelsen af, at jeg kan træffe nogle andre valg. Jeg får også følelsen af, at der er en dybere mening med livet, jeg bliver på en eller anden måde religiøs uden helt at være bevidst om det og uden at søge Gud eller kirken. Det går op for mig, at jeg ikke er et ondt menneske, men omsorgssvigt har gjort mig til den jeg er.

Det eneste af mine børn som har været forholdsvis tæt på mig, er Sofie som jeg tog mig af, så godt jeg kunne gennem hendes barndom. Sofies mor døde, da Sofie var 3 år og jeg var derfor alene med hende, indtil hun som teenager valgte at flytte til sine morforældre. Desværre endte hendes liv brat i 2014, da hun blev sparket i hovedet af en hest. Det var endnu et stort tab, som bestemt ikke hjalp på mit misbrug og min selvdestruktion. I 2022 dør min kæreste. Jeg bor hos hende, men da jeg ikke står på lejekontrakten, må jeg finde et andet sted at bo. Jeg får lov at bo hos hendes bror og kone, som bor i Horbelev, hvorfor jeg flytter herved. Det er dog ikke godt for mig at bo der, for de nyder også jævnligt alkohol og det tager langsomt mere og mere over. Jeg bor på et værelse som jeg kun har adgang til via en stejl trappe. En aften går det galt, jeg falder ned af trappen og kommer i en ordentlig brandert på sygehuset. Jeg er så hårdt ramt, at jeg ikke længere kan komme op af trappen igen og derfor ikke kan komme ”hjem”, hvis man kan kalde det mit hjem. I første omgang kommer jeg på aflastning på Solgården, men der passer jeg ikke rigtigt ind og så bliver jeg af en visitator præsenteret for at komme på Sønderskovhjemmet. Jeg har aldrig hørt om stedet før, men allerede da jeg ankommer hertil, mærker jeg en atmosfære og stemning som jeg ikke har mærket nogensinde i mit liv. Det hænger nok også sammen med, at jeg er ædru og med lyst til igen at prøve at ændre mit selvdestruktive liv.

Gennem Sønderskovhjemmet og med hjælp fra CFA bliver jeg sendt til psykiatrien i Maribo, som finder ud af, at der måske er en grund til, at jeg hele livet har haft den store uro i mig. Det viser sig, at jeg har ADHD og da de begynder at medicinere mig med Ritalin, er det som om alt forandres i mit liv. Jeg finder ro og trykthed og en styring af mit liv som jeg ikke kan huske at have mærket før. Det er dog ikke kun godt, for sammen med roen og overblikket kommer tomheden og skyldfølelsen. Alt det som jeg har gjort mod andre mennesker, det er svært at bære og det er det stadig. Samtidig vender begivenheden fra kirken i Jugoslavien tilbage, er der noget større, er der noget som holder hånden over os? Jeg kan ikke helt forklare det og måske er det ånden på Sønderskovhjem-

met som har ramt mig, men jeg er i hvert fald et sted, hvor jeg finder ro i tanken om, at der er en Gud, at der er en mening med livet, som er ny for mig.

Midt under mit ophold på Sønderskovhjemmet finder jeg så også ud af, at jeg har en ukendt datter på 18 år. Jeg vidste ikke, at hun fandtes, men pludselig var hun der. Hun har boet i plejefamilie, en god plejefamilie og de kontakter mig fortrinsvis for, at jeg skal godkende, at de adopterer hende. Selvfølgelig accepterede jeg det, for jeg ønsker alle mine børn det godt. Jeg har i dag et meget sporadisk forhold til mine børn. Jeg forstår godt, at de har svært ved at rumme mig og har været skuffet så mange gange, at de frygter for at tage mig ind i deres liv. Jeg har hellere ikke det store behov for at være tæt og være far, for selvom jeg er nået et godt stykke vej, mærker jeg stadig, at jeg på det emotionelle og sociale har store udfordringer. Jeg glæder mig bare over, at mine børn har det godt og de alle er et godt sted i deres liv, hvor de ikke ser ind i en tilværelse, som den jeg har budt mig selv.

I dag føler jeg langsomt livet vender tilbage til mig. Det er stadig fyldt med tomhed og spørgsmål om livets mening. Jeg er ikke lykkelig, men jeg er tilfreds og kan holde mig selv ud. Jeg føler livet har mening. Når jeg vælger at fortælle min historie her, er det også med den baggrund, at hvis det kan være til glæde for nogen at høre om mit liv, høre om, at der er en mulighed på den anden side af misbruget, så giver det også mening for mig.

Jeg bliver ofte spurgt hvad skal der ske videre frem i mit liv. Jeg ved det ikke. Jeg har måske også svært ved at tænke på det. Faktisk så tror jeg, mit fremtidsperspektiv strækker sig til tanken om, hver morgen jeg vågner, at glædes over endnu en ny dag. Glædes over jeg ikke længere er i misbrug og jeg langsomt er ved at genvinde styringen over mit eget liv. At jeg måske for første gang i mit liv kan begynde at møde mig selv og føle mig som et godt menneske, som et menneske der kan være sammen med og gøre noget godt for andre mennesker. Jeg kan sidde her med en cigaret i munden, kigge ud ad vinduet og føle mit liv er værd at leve.

John Kring Nielsen

Livsskole

Af Jakob Dirksen, Sønderskovhjemmet

BEFRI
DIT LIV!

På Sønderskovhjemmet har vi i 2023 åbnet en Livsskole for beboerne.

Formålet med livsskolen er, at vores beboere bliver klar til at flytte ud fra Sønderskovhjemmet og i egen bolig. For nogle af beboerne er det første gang, de skal have deres eget hjem, mens det for andre beboere kan være længe siden, at de har haft deres eget sted at bo. Så hvordan kan de bedst muligt blive klædt på til at komme videre i livet?

Med udgangspunkt i deres egne ønsker og behov, så tager vi dialoger om at håndtere de forskellige udfordringer, som der kan være ved at flytte ud i egen bolig og leve livet på egen hånd. Vi tager også ud af huset for at få praktisk og brugbar viden om de forskellige emner som f.eks. at opsøge fællesskaber og se på mulige boliger.

I livsskolen får man ikke en "skabelon" for ens liv.

Beboerne skal selv tage ansvaret for det og leve deres liv på egne præmisser. Men vi vil gerne være med til at støtte beboerne i at komme videre i deres liv. Det sker ud fra en filosofi om, at ingen mennesker bliver færdige med at lære nyt – det fortsætter hele livet.

Der er mange forskellige emner, som beboerne finder relevante at tale om. Det afhænger meget af deres tidligere erfaringer, alder, ønsker, drømme og udfordringer. Sammen med den enkelte beboer finder vi derfor de emner, som de tænker giver mening for dem at tale om.

Det kan f.eks. være i forhold til kommunikation med forskellige instanser. Hvordan bruger man f.eks. MitID og bliver fortrolige med at kommunikere med forskellige offentlige instanser som SKAT, Region og Kommune? Og så er der pengene. Har de overblik over deres økonomi? I Livsskolen kan vi hjælpe beboerne med at lægge et budget, bruge betalingservice, og få prioritere pengene, så de får betalt huslejen eller lån til tiden, samtidig med at der er økonomi til mad, tøj og uforudsete udgifter. Men der er mange andre områder som også er vigtige, når man flytter "hjemmefra" på Sønderskovhjemmet.

Mange af vores beboeres største frygt er at ende i ensomhed. At de kommer til at sidde alene ude i deres nye bolig. Så vi taler med dem om, hvordan de selv kan være aktive i forhold til at opsøge fællesskaber. Det kan være fælles gå-ture, fiskeri, fodbold, lave mad eller bare hygge med andre mennesker. Der er også mange gratis foredrag på f.eks. biblioteket eller ting man kan gå til på aftenskolerne eller idrætsforeningerne. Det kan også være, at der er noget familie eller venner som beboeren gerne vil i kontakt med. Men hvordan griber de det an?

Og apropos madlavning, så har vi på Sønderskovhjemmet et godt køkken som står for alle måltiderne på stedet. Det er veltilberedt og varieret mad som alle beboere har mulighed for at nyde hver eneste dag uden selv at skulle tænke på indkøb, madlavning, kostplaner, oprydning eller økonomi. Så hvad gør man, når man flytter ud i sin egen bolig? Hvordan laver man en madplan og en indkøbsliste? Kan beboeren selv lave mad og håndtere de forskellige fødevarer i forhold til hygiejne, datomærkninger mv.? Nogle kan mens det er nyt for andre.

Når man bor i egen bolig, så er der som bekendt mange forskellige opgaver som man selv skal løse ud over at lave mad. Der skal f.eks. selv gøres rent, ryddes op, smides skrald ud og rengøre køleskabet. Tøjet skal vaskes og tørres. Det samme skal sengetøj og håndklæderne. Opvasken skal tages. Der skal luftes ud for at udgå skimmel. Måske er der en have, som skal vedligeholdes?

Hvis man aldrig har boet alene før, så er der nogle basale ting, som er rare at vide. Hvordan skifter man en sikring, laver små reparationer, maler vægge og lofter. Der er også afløb som skal tømmes og tagrender, som skal renses. Opvaskemaskinen skal have salt eller afspændingsmiddel og tørretumbleren skal have filtret renses. Der skal måske fjernes svalereder, sættes musefælder op osv.

Men hvem spørger du om hjælp? Hvad skal du selv gøre og hvad skal ejer/udlejer sørge for.

Opgaverne er mange når den rigtige bolig er fundet og de starter allerede inden udflytningen fra Sønderskovhjemmet.

Der skal anskaffes møbler, service, håndklæder mv. Man skal skifte adresse og tilmelde el, vand, varme, renovation

og internet. Der skal laves en indboforsikring og hvis der er langt til købmanden det nye sted, så skal der måske skaffes en cykel og - hvis man må - så kan det være man skal have en hund eller kat. Det er der mange af vores beboere, som ønsker sig.

Livsskolen er med til at hjælpe beboerne videre i deres liv. Det er et stort og vigtigt skridt at tage, når man forlader Sønderskovhjemmet.

Vi tager ikke ansvaret fra det enkelt menneske. Det vil altid være deres og de skal selv være interesseret i at deltage i Livsskolen. Det kræver mod at åbne sig og bede om hjælp til at komme videre. Men vores oplevelse er, at beboerne er glade for at være kommet i livsskole, når først de har taget en beslutning om, at de gerne vil videre i livet, stå på egen ben og være ”herre i eget hus”.

Suk hjerte, men brist ej

Af Kim Eriksen, Sønderskovhjemmet

Suk hjerte
mer brist ej
en udvej vil
vise sig.
Matur

I marts havde vi besøg af sangeren Mathilde Falch, som kom og spillede og fortalte om sit liv. En af sangene hed "Suk hjerte, men brist ej". Det var nogle ord, som Mathilde havde fået fra sin mormor, for at lindre, når livet var svært.

Jeg kom til at tænke på disciplene langfredag. Jesus var blevet anholdt og korsfæstet og de sad alene og forladte tilbage. Jeg tror, at en del af dem havde forventet en anden plan fra Jesus og følte sig fortabte og opgivende. Det var en svær aften og jeg tror, at de har været meget i tvivl om, hvordan de kunne komme videre i deres liv. De havde brug for en mormor som kom forbi og sagde: "Suk hjerte, men brist ej."

På samme måde oplever jeg det også ofte, når mænd kommer til Sønderskovhjemmet. Inden de kommer, har de kæmpet og sloget for at klare livet, men uanset hvad de har gjort, så har de følt det som en deroute, det er bare gået ned af bakke.

Når de kontakter Sønderskovhjemmet er det udtryk for, at nu kan de ikke mere. De kan ikke mere få ro i deres sjæl, eller styr på deres liv og det føles som om, alt er væltet for dem. Her er det vigtigt, at vi tænker på at møde dem netop med mormors ord: "Suk hjerte, men brist ej."

Det handler om at møde dem i den sorg og håbløshed, som de befinder sig i, og gennem omsorg, nærvær og medfølelse, at møde mennesket hvor det er. Vise dem respekt og anerkendelse lige der, hvor de er. Vise livets muligheder at der altid er et håb eller en udvej, også når alt ser mest sort ud.

Ethvert menneske bærer sig eget håb, men når det er vanskeligt at få øje på håbet, er det vigtigt at have nogen omkring sig, som hjælper med at få øje på håbet, som skaber trygheden og rammen, hvor mennesket kan nøjes med at "sukke" og ikke bryder. De skal genspejle sig og gennem det se håbet, mulighederne og vejene ud af det svære i livet.

At livet nogle gange er svært og gør ondt kender vi alle til, men ofte så ved vi også, at der findes udveje og der igen nok skal komme bedre dage, men når vi sidder midt i det, kan det virke uoverskueligt.

Jeg tænker tit på mændene på Sønderskovhjemmet og den måde, de bliver mødt af omgivelserne fordi de skiller sig ud. Jeg husker en af mændene en dag sagde, at hvis jeg faldt om midt i gågaden, ville der blive ringet efter hjælp indenfor 20 sekunder, men hvis han faldt om, kunne han få lov at ligge der i 20 minutter. Jeg håber ikke, at det er sandt, at det faktisk forholder sig sådan, men hans udtalelse er i hvert fald et udtryk for et syn på sig selv, om ikke at være så vigtigt et menneske som os andre.

Det er det befriende ved det kristne menneskesyn, at Jesus altid så til de udsatte, de svage, dem som ikke var en del af det fine selskab. Det var dem med mest behov for hjælp som Jesus så først. Det var en inklusion af det enkelte menneske og for Gud er vi alle lige. Vi er alle værdifulde og vi er alle omgærdet af hans kærlighed, på sammen måde som mormor viste Mathilde sin kærlighed i de sværeste øjeblikke: "Suk hjerte, men brist ej."

“Sygdommen kan tage mit liv, men ikke min livsglæde og min kærlighed til livet og de mennesker jeg har”

Af Jakob Dirksen, Sønderskovhjemmet

En af Sønderskovhjemmet mangeårige medarbejdere socialfaglig koordinator Kim Eriksen overgår til førtidspension i juni måned i år. Det sker ikke frivilligt, men fordi Kim er blevet ramt af alvorlig og livstruende sygdom. En sygdom som han møder med ukuelig optimisme og en positiv tilgang.

Kim har været ansat på Sønderskovhjemmet siden 1 januar 2010.

Kim er og har i mange år været en vigtig og solid grundsten i Sønderskovhjemmets fundament. Han har været med i både rolige og mere turbulente perioder af hjemmets historie. Med sin store indsigt, overblik og viljestyrke har han med sin person formået altid at have fokus på det, der er det allervigtigste på Sønderskovhjemmet, nemlig de mænd, som bor på stedet.

Han har i fællesskab med mændene kæmpet deres kampe for et godt og værdigt liv. Han har altid arbejdet ud fra stedets grundessens, nemlig at ethvert menneske har værdi og skal behandles med respekt.

Han har sammen med kollegaer og bestyrelsen været med til at bevare Sønderskovhjemmet som et hjemligt sted - i en kortere eller længere periode - for de mennesker, der aldrig har haft et hjem eller som har mistet det undervejs i deres tilværelse. Helt i stifterens Fru Bodil de Neergaards ånd.

Sønderskovhjemmet har været en stor del af Kims liv, ikke bare en arbejdsplads. Det mærker man på hans kærlighed og passion for hjemmet og de mænd, der bor her. Han har udbredt den tilgang, de værdier og

de metoder indenfor relationsarbejde, som bruges på Sønderskovhjemmet ved at turnere rundt i landet med sit foredrag og indlevende fortælle om stedet.

Kim har også været en god kollega, som med stor gavmildhed har delt ud af sin viden til kollegaer og hjulpet nye medarbejdere i gang på sin åbne og imødekommende måde.

Kim vil blive savnet blandt både beboere og kollegaer, når han går fra. Men som han selv siger ” Sygdommen kan tage mit liv, men ikke min livsglæde og min kærlighed til livet og de mennesker jeg har.”

Tak for din store indsats på Sønderskovhjemmet, Kim. Du vil blive savnet, men din indsats for stedets værdier rækker langt ud i fremtiden.

Sommerfest

Sønderskovhjemmet

d. 9. juni 2024 kl. 13.30-16.30

Alle er hjertelig velkomne - alt er gratis

- Kl. 13.30 Velkomst, andagt og fællessang.
- Kl. 14.00 1. del koncert med "Den gamle sangskat"
- Kl. 14.40 Kaffepause og stort kagebord
- Kl. 15.45 Fællessang
- Kl. 15.50 2. del koncert med "Den gamle sangskat"
- Kl. 16.30 Tak for i dag

